

כל המשפחה מחוברת סביב הדרך של אבא

מסרים מהדרך היום / פרשת עקב תשפ"ד / גליון מס' 119

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף ס:

"אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי"

מישהו זוכר מתי היה תשעה באב? משהו כמו לפני חצי שנה אולי? לא זוכר עכשיו אני בחופש...

חלילה!!! הגמרא השבוע דורשת מאתנו לזכור את ירושלים ביום שמחתנו, כל שכן ביום חופשתנו, על נהרות בכל נשבעו אבותינו "אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני, תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי, אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי".

מר יצחק נוסבויס מהלברשטט, מגדולי עשירי יהודי גרמניה, ידידו האישי של אב"ד ירושלים רבי יוסף חיים זוננפלד, הפציר מאוד ברבי יוסף חיים שיסכים שהוא יבנה עבורו דירה נאה כיאה למעמדו כרבה של ירושלים, תחת הדירה שבה היה גר, שדומה כי הכינוי 'חורבה' התאים לה יותר.... רבי חיים סירב, ולאחר ריבוי הפצרות נאות להסביר: הוא הוביל את אורחו לחלון ביתו, ממנו נשקף הר הבית החרב, ואמר לו: "ליבי אינו נותן לי להתגורר בבית מפואר עם חדרים יפים כשביתו של מלך הכבוד חרב, ושועלים הלכו בו, דיו לעבד שיהיה כרבו..."

איך זה קשור אלינו?

לא דרשו מאיתנו לגור בחורבה, מותר לנו גם לנוח במלון, אבל כן דורשים מאיתנו שגם בעודנו במלון נכוון, לא פחות ואולי יותר, ב"ולירושלים עירך ברחמים תשוב", "ותחזינה עינינו בשוכך לציון"...

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף ס.

"ראה שאין פתחי אהליהם מכוונים זה לזה"

הגמרא השבוע מתארת את בלעם הרשע, המתפעל בראותו את אוהלי ישראל שפתחיהם אינם מכוונים זה כנגד זה. כשפרוץ כמוהו מגלה לפתע את הצניעות על כל יופייה וחשיבותה, מתעוררת בו הערכה ואף קנאה...

הצניעות היא מותר האדם מן הבהמה, הבהמה אוכלת בפני כולם ואינה זקוקה לבגדים, לעומת זאת האדם ככל שהוא יותר 'אדם', כך הוא יותר צנוע, לבוש באופן מכובד ואינו אוכל בפני כולם. העולם של ימינו חשוף, זו אינה 'ליברליות', כי אם 'התבהמות', לא נעים, אך זו האמת.

באוטובוס היה שקט, הנוסעים נמנמו, הדממה הופרה בשחית הטלפון של חנן: "אשתי היקרה, אם לא איכפת לך", ביקש בנימוס קולני, לאוזני כל הנוסעים, "הכיני היום למנה ראשונה פחזניה ממולאת בכבד, אני בולע את הרוק רק מלחשוב על הטעם המיוחד שלה... למנה שניה שיפוד ברוטב סיני, נו, הרוטב של נעמי..." השיחה נקטעה כשחנן חש לפתע בנגיעה בכתפיו, הוא הסתובב בבהלה, והבחין ביהודי מבוגר הגוחן מעליו: "סלח לי אני צריך לרדת, ועדיין לא שמעתי מה עומדת להיות המנה האחרונה..." המסר הובן, וחנן מלמל לטלפון "נדבר כבר בבית..."

איך זה קשור אלינו?

הצניעות היא לא רק מצווה לנשים, היא מצווה אנושית, היא דורשת מיהודי הנהגה מוצנעת, לבוש מכובד, אכילה עדינה, ככל שהאדם צנוע יותר הוא יותר 'אדם' ופחות 'בהמה'.

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף נז:

"אי דאיכא דרכא אחרינא רשע הוא"

הגמרא השבוע לומדים אנו כי אדם המהלך בקרבת מקום שבו הוא עלול להיכשל בראיה אסורה, למרות שלא נכשל, אם יכול היה לעבור בדרך אחרת, הוא נחשב לרשע, מאחר שאסור היה לו להביא עצמו לידי נסיון.

מורגלים אנו בשיטת ה'סמוך...'; 'יהיה בסדר...'; יש לדעת כי אמירה דוגמת 'סמוך עלי, אני לא אכשל' אינה חכמה, אלא עברה, חיסרון בזהירות מוכיח שהאדם מזלזל בסכנה שבמכשול

אודי מיהר מאוד. הייתה לו אף סיבה טובה לכך. אלא שלגודל תסכולו הגיע אל מעבר החצייה הסמוך לביתו בדיוק כשהרמזור התחלף לאדום. המתנה של שתי דקות תמימות בחום היום היתה כפי הנראה מעבר ליכולתו, ובהחלטה של רגע הוא זינק לעברו השני של הכביש, הוא לא שם לב למכוניות שעברו, וגם לא לאנשים שעמדו מעבר לכביש והביטו בו בהתרעמות. אחד מהם היה אביו... וזה הביט בו במבט כועס. אודי הנבוך ניסה להצטדק "אבא, אל תכעס, ראית שלא קרה כלום"; "הא?! לא נרגע האב "וכי אני צריך להמתין שיקרה חלילה משהו?!".

איך זה קשור אלינו?

אנו לא מתקרבים לסכנות, לא לרוחניות ולא לגשמיות, ההתקרבות עצמה עבירה היא, גם אם לא הביאה לכשלון בפועל